

Anonymiseret version

Oversættelse

C-91/20 – 1

Sag C-91/20

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

24. februar 2020

Forelæggende ret:

Bundesverwaltungsgericht (Tyskland)

Afgørelse af:

18. december 2019

Sagsøger og revisionsappellant:

LW

Sagsøgt og revisionsindstævnt:

Forbundsrepublikken Tyskland

Genpart

Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager)

KENDELSE

[udelades]

VG5K511/18.A

Afsagt
den 18. december 2019

[udelades]

I forvaltningssagen mellem

det mindreårige barn LW,

DA

repræsenteret ved forældrene,

[udelades]

sagsøger og revisionsappellant,

[udelades] [org. s. 2]

mod

Forbundsrepublikken Tyskland,

[udelades]

sagsøgt og revisionsindstævnt,

har Bundesverwaltungsgerichts første afdeling

i retsmødet den 18. december 2019

[udelades]

afsagt følgende kendelse:

Sagen udsættes.

I henhold til artikel 267 TEUF forelægges Den Europæiske Unions Domstol følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

- 1) Skal artikel 3 i direktiv 2011/95/EU fortolkes således, at den er til hinder for en bestemmelse i en medlemsstat, hvorefter det mindreårige ugifte barn af en person, som har fået tilkendt flygtningestatus, skal tilkendes en af denne afledt flygtningestatus (såkaldt familieflygtningebeskyttelse) også i tilfælde af, at dette barn – via den anden forælder – i hvert fald også har statsborgerret i et andet land, som ikke er identisk med flygningens hjemland, og hvis beskyttelse det kan gøre krav på?
- 2) Skal artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU fortolkes således, at den begrænsning, hvorefter familiemedlemmet kun har ret til at gøre krav på de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35, for så vidt dette er foreneligt med familiemedlemmets personlige retlige status, under de i det første spørgsmål beskrevne omstændigheder forbyder at tildele det

mindreårige barn en status som flygtning, der er afledt af den anerkendte flygtning? **[Org. s. 3]**

3. Har det betydning for besvarelsen af det første og det andet spørgsmål, om det er muligt og rimeligt for barnet og dets forældre at tage ophold i det land, hvor barnet og dets mor har statsborgerret, hvis beskyttelse de har ret til, og som ikke er identisk med flygtningens (faderens) hjemland, eller er det tilstrækkeligt, at familieenheden kan opretholdes på Forbundsrepublikkens område på grundlag af opholdsretlige regler?

Præmisser:

I

1. Sagsøgeren, som er født i Forbundsrepublikken Tyskland [udelades] i 2017, anmodet om tildeling af flygtningestatus som familiemedlem. Hun har i hvert fald tunesisk statsborgerret. Det er ikke fastslået ved en domstol, om hun også har syrisk statsborgerret.
2. Sagsøgerens mor er født i Libyen og er tunesisk statsborger. Hun anførte i sin asylansøgning, at hun indtil sin udrejse havde sin sædvanlige bopæl i Libyen. Hun fik afslag på sin asylansøgning. Sagsøgerens far er ifølge egne oplysninger syrisk statsborger med arabisk etnicitet og muslimsk tro. Han blev tildelt flygtningestatus i oktober 2015.
3. Ved afgørelse af 15. september 2017 afslog Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (forbundsstyrelsen for indvandrere og flygtninge, Tyskland, herefter »Bundesamt«) sagsøgerens asylansøgning som åbenbart ugrundet.
4. Ved den appellerede dom af 17. januar 2019 ophævede Verwaltungsgericht Cottbus (forvaltningsdomstolen i Cottbus) afgørelsen af 15. september 2017 for så vidt som sagsøgerens ansøgning om tilkendelse af beskyttelse som flygtning blev afslået som åbenbart ugrundet og ikke blot som ugrundet, men forkastede dog søgsmålet i øvrigt. Sagsøgeren opfylder ikke betingelserne for tilkendelse af flygtningestatus, da hun i Tunesien, »hendes – **[org. s. 4]** i hvert fald ene – hjemland« ikke behøver nære begrundet frygt for forfølgelse. I henhold til princippet om subsidiaritet inden for den internationale beskyttelse af flygtninge må hun med hensyn til en begrundet frygt for forfølgelse i Syrien være henvist til at søge beskyttelse i Tunesien, hvor hun er statsborger. Hun har heller ikke i tilknytning til den beskyttelse som flygtning, som hendes syriske far nyder i Tyskland, ret til tilkendelse af familieflygtningebeskyttelse i henhold til § 26, stk. 5, første punktum, sammenholdt med stk. 2, i Asylgesetz (asylloven, herefter »AsylG«). Det er nemlig i strid med EU-retten og dennes forrang, og navnlig subsidiaritetsprincippet, som også gælder i EU-retten og er et generelt princip inden for asylretten og den internationale flygtningeret, at udvide den internationale beskyttelse til at omfatte personer, der – som sagsøgeren – allerede på grund af deres personlige status som statsborgere i en anden stat, der kan yde beskyttelse – og dermed a priori – ikke har behov for beskyttelse.

- 5 Som begrundelse for sin revisionsanke har sagsøgeren gjort gældende, at hun er tunesisk statsborger. Mindreårige børn af forældre med forskellig national oprindelse skal tilkendes familieflygtningestatus i henhold til AsylG's § 26, stk. 2, sammenholdt med stk. 5, også i tilfælde af, at kun den ene forælder er blevet tilkendt flygtningestatus. Subsidiaritetsprincippet inden for den internationale beskyttelse af flygtninge er ikke til hinder for dette. Artikel 3 i direktiv 2011/95 giver, såfremt et medlem af en familie tildeles international beskyttelse, en medlemsstat mulighed for at udvide denne beskyttelse til andre medlemmer af familien, forudsat at disse ikke er omfattet af en udelukkelsesgrund i artikel 12 i direktiv 2011/95/EU, og at deres situation har forbindelse med rationalet bag international beskyttelse på grund af behovet for at opretholde familiens enhed. I forbindelse med lovgivningen skal der tages særligt hensyn til beskyttelsen af mindreårige og til barnets tarv. Dette følger også af artikel 3, 9, 18 og 22 i FN's konvention om barnets rettigheder og præamblen til denne, samt den hertil formulerede Joint Comment af 16. november 2017.
- 6 Sagsøgte forsvare den appellerede dom. **[Org. s. 5]**

II

- 7 Sagen udsættes. I henhold til artikel 267 TEUF indhentes en præjudiciel afgørelse fra Den Europæiske Unions Domstol (herefter »Domstolen«) om de spørgsmål, der er anført i forelæggelsesafgørelsens konklusion. Disse spørgsmål vedrører fortolkningen af artikel 3 og artikel 23, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9, berigtiget i EUT 2017, L 167, s. 58, herefter »direktiv 2011/95/EU«).
- 8 1. Den retlige bedømmelse sker i tysk ret i henhold til AsylG, som affattet ved bekendtgørelse af 2. september 2008 (BGBl. I, s. 1798), senest ændret ved artikel 48 i lov af 20. november 2019 (BGBl. I, s. 1626). I henhold til AsylG's § 77, stk. 1, første punktum, første komma, træffer retten i tvister i henhold til AsylG afgørelse på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder på tidspunktet for det sidste retsmøde.
- 9 I henhold til denne bestemmelse udgør følgende bestemmelser i national ret den relevante retlige ramme for tvisten:

AsylG's § 3

- (1) En udlænding er flygtning som defineret i konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling [udelades], hvis han
1. i kraft af en velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af race, religion, nationalitet, politisk anskuelse eller tilhørsforhold til en bestemt social gruppe

2. opholder sig uden for det land (oprindelsesland), a) hvor den pågældende er statsborger, og som ikke kan eller, på grund af en sådan frygt, ikke vil påberåbe sig dette lands beskyttelse
[...]

AsylG's § 26

[...]

(2) En asylberettigets barn, som på tidspunktet for indgivelsen af sin asylansøgning er mindreårigt og ugift, anerkendes efter ansøgning som asylberettiget, hvis udlændingens anerkendelse **[org. s. 6]** som asylberettiget er endelig, og denne anerkendelse ikke skal tilbagekaldes eller inddrages.

[...]

(5) Stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse på familiemedlemmer som omhandlet i stk. 1-3 til personer med ret til international beskyttelse. Flygtningestatus eller subsidiær beskyttelse træder i stedet for ret til asyl. [...]

[...]

- 10 2. De præjudicielle spørgsmål er relevante for afgørelsen, og der er behov for, at Domstolen afklarer dem.
- 11 2.1 De præjudicielle spørgsmål er væsentlige for afgørelsen af sagsøgerens anmodning om tildeling af flygtningestatus.
- 12 a) Sagsøgeren har ikke ret til tildeling af flygtningestatus i egen ret (AsylG's § 3, stk. 4).
- 13 Personer, som har to eller flere statsborgerskaber, kan ikke tildeles flygtningestatus, hvis de har ret til beskyttelse i et af de lande, hvor de har statsborgerskab [udelades]. Dette følger af artikel 1A, nr. 2, stk. 2, i konventionen om flygtnings retsstilling af 28. juli 1951 (Genèvekonventionen) som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 [udelades], hvor subsidiaritetsprincippet i forbindelse med den internationale beskyttelse af flygtninge kommer til udtryk. Ifølge denne bestemmelse skal en person ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrunnet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret. Også personer, som kun har én statsborgerret, men nærer en begrundet frygt for forfølgelse med hensyn til en anden stat (f.eks. det land, hvor han tidligere havde fast bopæl), må som regel lade sig henvise til en eksisterende beskyttelse i den stat, hvor han har statsborgerret (Genèvekonventionens artikel 1A, nr. 2, stk. 1). Det er også i denne forstand, artikel 2, litra d) og n), i direktiv 2011/95/EU samt AsylG's § 3, stk. 1, skal fortolkes. Kun den, som er uden beskyttelse, fordi han ikke nyder effektiv beskyttelse i et hjemland som **[org. s. 7]** defineret i artikel 2, litra n), i direktiv 2011/95/EU, er således flygtning som defineret i artikel 2, litra d), i direktiv 2011/95/EU [udelades]. Ud fra disse principper kan der i sagsøgerens tilfælde ikke

tildeles flygtningestatus på grund af begrundet frygt for forfølgelse. Sagsøgeren kan nemlig opnå effektiv beskyttelse i Republikken Tunesien, et land, hvor hun har statsborgerret. Der foreligger ikke viden om, at Republikken Tunesien ikke er villig til og i stand til at yde sagsøgeren den nødvendige beskyttelse mod forfølgelse og mod udvisning til Syrien, hendes (som flygtning anerkendte) fars hjemland, eller et tredjeland (kædeudvisning).

- 14 b) Den mindreårige sagsøger opfylder imidlertid de betingelser, som AsylG's § 26, stk. 5, første og andet punktum, sammenholdt med stk. 2, opstiller for tildeling af flygtningestatus til mindreårige ugifte børn af en forælder, der er anerkendt som flygtning. Hendes far, som ifølge egne oplysninger er syrer, er blevet tildelt flygtningestatus. AsylG's § 26, stk. 2, sammenholdt med stk. 5, første og andet punktum, omfatter også børn af en anerkendt flygtning, som er født i Forbundsrepublikken. Det er ikke et krav, at forældreskabet skal have bestået allerede i det land, hvor flygtningen forfølges. Den nationale lovgivning skal med forbehold for EU-retten fortolkes således, at familieflygtningebeskyttelsen også skal ydes i tilfælde, hvor familiemedlemmet (også) har statsborgerret i et land, hvor det ikke forfølges.
- 15 2.2 Der er behov for, at Domstolen afklarer de præjudicielle spørgsmål.
- 16 a) Med det første præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 3 i direktiv 2011/95/EU i en situation som i den i hovedsagen omhandlede skal fortolkes således, at den er til hinder for bestemmelsen i AsylG's § 26, stk. 2, sammenholdt med stk. 5, første og andet punktum, hvorefter de nationale myndigheder er forpligtet til at tildele det mindreårige ugifte barn af en anerkendt flygtning flygtningestatus, som er afledt af denne, også i tilfælde af, at barnet og den anden forælder har statsborgerret i et andet [org. s. 8] land, som ikke er identisk med den anerkendte flygtnings hjemland, og hvor de kan søge beskyttelse.
- 17 Artikel 3 i direktiv 2011/95/EU tillader medlemsstaterne at vedtage gunstigere standarder for afgørelse af, hvem der anses for flygtning, såfremt disse standarder er forenelige med anerkendelsesdirektivet.
- 18 aa) I Domstolens praksis er det afklaret, at gunstigere standarder er forenelige med direktiv 2011/95/EF, med mindre de er i strid med den generelle opbygning af og formålene med direktivet. Nationale standarder, der giver flygtningestatus til tredjelandsstatsborgere eller statsløse, der befinder sig i situationer, som savner enhver forbindelse med rationalet bag international beskyttelse, er uforenelige med direktivet (Domstolens dom af 18.12.2014, M'Bodj (C-542/13, EU:C:2014:2452), præmis 44). De udelukkelsesgrunde, der er fastsat i artikel 12 i direktiv 2011/895/EU, begrunder en sådan manglende forbindelse med rationalet bag international beskyttelse. Det forbehold, der er fastsat i artikel 3 i direktiv 2011/95/EU, er således f.eks. til hinder for nationale bestemmelser om tildeling af den flygtningestatus, der er omhandlet i direktivet, til en person, der er udelukket herfra i medfør af artikel 12, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU (Domstolens dom af

9.11.2010, B og D (C-57/09 og C-101/09, EU:C:2010:661, præmis 115). Såfremt et medlem af en familie tildeles international beskyttelse, giver artikel 3 i direktiv 2011/95/EU en medlemsstat mulighed for at udvide denne beskyttelse til andre medlemmer af familien, forudsat at disse ikke er omfattet af en udelukkelsesgrund i samme direktivs artikel 12, og at deres situation har forbindelse med rationalet bag international beskyttelse på grund af behovet for at opretholde familiens enhed (Domstolens dom af 4.10.2018, Ahmedbekova og Ahmedbekov (C-652/16, EU:C:2018:801, præmis 74).

- 19 Udvidelsen af den internationale beskyttelse til nære familiemedlemmer til en person, der har ret til international beskyttelse, som AsylG's § 26 fastsætter uafhængigt af, om der også foreligger beskyttelsesgrunde hos personen selv, har efter national ret en dobbelt funktion. For det første knytter den an til den erfaring, at repressive stater i kampen mod oppositionelle kræfter har en tendens til i stedet for **[org. s. 9]** den politiske modstander, som de ikke kan få fat på, at fokusere på personer, som står den forfulgte særligt nær, for derigennem på den ene eller anden måde alligevel at nå deres målsætning om at undertrykke afvigende meninger [udelades]. Denne sammenhæng fremhæves i 36. betragtning til direktiv 2011/95/EU. For hjemlandet for det »stamberettigede« familiemedlem, som allerede har opnået beskyttelse, er det derfor ofte uvæsentligt, om det andet familiemedlem også har statsborgerskab i et andet land, hvor han er sikret mod forfølgelse. For det andet gennemfører AsylG's § 26 den i artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU fastsatte familiebeskyttelse for familiemedlemmer, som ikke individuelt er berettiget til en sådan beskyttelse, på en »overskydende« måde, som ikke kræves af EU-retten på denne måde. Den nationale lovgiver sikrer ikke denne personkreds de ydelser, der er fastsat i artikel 24-35 i direktiv 2011/95/EU, gennem enkeltbestemmelser. For at opretholde familiens enhed sikrer lovgiver dette ved at også at give de øvrige familiemedlemmer samme beskyttelsesstatus som den, der har opnået international beskyttelse, uafhængigt af, om de individuelt er berettiget til en sådan beskyttelse, idet personer, som individuelt opfylder udelukkelsesgrundene i artikel 12, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU (AsylG's §), er udelukket. I betragtning af denne dobbelte funktion savner den automatiske tildeling i henhold til national ret af flygtningestatus til medlemmer af familien til en person, som har fået tildelt denne status i henhold til ordningen i direktiv 2011/95, i hvert fald som regel ikke enhver forbindelse med rationalet bag international beskyttelse (Domstolens dom af 4.10.2018, C-652/16, præmis 72).
- 20 bb) Der er imidlertid behov for, at Domstolen afklarer det EU-retlige spørgsmål om, hvorvidt det er foreneligt med den generelle opbygning af og formålene med direktiv 2011/95/EU også at give familieflygtningebeskyttelse til familiemedlemmer til den anerkendte flygtning, som er tredjelandsstatsborgere, og som har statsborgerret i et andet land, som ikke er identisk med flygtningens hjemland, og hvis beskyttelse de nyder, eller om dette er uforeneligt med deres personlige retlige status. **[Org. s. 10]**
- 21 (1) Forskellige bestemmelser i direktiv 2011/95/EF og Genèvekonventionen om flygtnings retsstilling, som afspejler princippet om subsidiaritet i den

internationale beskyttelse af flygtninge, kan tyde på uforenelighed. I henhold til fjerde betragtning til direktiv 2011/95/EU udgør Genèvekonventionen som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 hovedhjørnестenen i det internationale retssystem til beskyttelse af flygtninge. I henhold til Genèvekonventionens artikel 1A, nr. 2, første afsnit, skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse. I henhold til Genèvekonventionens artikel 1A, nr. 2, stk. 2, første punktum, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end et land, betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. I henhold til Genèvekonventionens artikel 1A, nr. 2, stk. 2, andet punktum, skal en person således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret. Genèvekonventionens artikel 1A, nr. 2, er et udtryk for princippet om subsidiaritet i den internationale beskyttelse af flygtninge.

- 22 Dette princip afspejles i betragtningerne til direktiv 2011/95/EF. I henhold til 12. betragtning til direktiv 2011/95/EU er hovedformålet med dette direktiv bl.a. at sikre, at medlemsstaterne anvender fælles kriterier til identifikation af personer, som reelt har behov for international beskyttelse. I henhold til 15. betragtning til direktiv 2011/95/EU falder de tredjelandsstatsborgere, som har tilladelse til at forblive på medlemsstaternes område af årsager, der ikke beror på behovet for international beskyttelse, men som skyldes familiemæssige eller humanitære hensyn, uden for anvendelsesområdet for dette direktiv (jf. i denne retning Domstolens dom af 18.12.2014, C-543/13, præmis 46).
- 23 I materiel henseende kommer princippet om den internationale subsidiaritet også til udtryk i artikel 2, litra d), i direktiv 2011/95/EU. Dette samme **[org. s. 11]** gælder med hensyn til artikel [11], stk. 1, litra c), i direktiv 2011/95/EU. Ophørsbestemmelsen præciserer, at en person, som nyder sit eget lands beskyttelse, ikke har behov for international beskyttelse (UNHCR, *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*, udgave december 2011 (tysk version 2013), punkt 129). Desuden anses sidste komma i artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU til dels for et materielt udtryk for princippet om subsidiaritet i den internationale beskyttelse af flygtninge. Den personlige retlige status (»persönliche Rechtsstellung«/»personal legal status«/»statut juridique personnel«) omfatter i denne forbindelse besiddelse af en andet eller en yderligere statsborgerret ([udelades]), således også i henhold til det belgiske Conseil du Contentieux des Etrangers, ifølge hvilket artikel 23 i direktiv 2011/95/EU minder medlemsstaterne om nødvendigheden af at tage hensyn til familiemedlemmets personlige retlige status »(f.eks. en anden statsborgerret)« (jf. European Asylum Support Office, *Qualification for International Protection (Directive 2011/95/EU) A Judicial Analysis*, s. 109 f., fodnote 640)). FN's

højkommissær for flygtninge peger på foreneligheden med familiemedlemmets personlige retlige status i punkt 184 i publikationen *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*, som ikke er folkeretligt bindende, men som alligevel i henhold til 22. betragtning til direktiv 2011/95/EU skal tages i betragtning med henblik på at opnå ensartethed i retsanvendelsen. Heri anføres med hensyn til Genèvekonventionens artikel 1A, nr. 2, stk. 2, andet punktum:

»Hvis et familieoverhoved opfylder de i definitionen nævnte kriterier, tildeles hans familiemedlemmer normalt retlig status som flygtninge ud fra princippet om familiens enhed. Selvfølgelig bør et familiemedlem ikke tildeles formel retlig status som flygtning, hvis dette er uforeneligt med den pågældendes individuelle retlige status; et medlem af en flygtningefamilie kan nemlig eventuelt have statsborgerret i det land, hvor han har opnået asyl, eller have statsborgerret i et andet land og nyde dette lands beskyttelse. Under sådanne [org. s. 12] omstændigheder er der ikke behov for at tildele den pågældende status som flygtning.«

(i denne retning også UNHCR's faste udvalg, *Questions relatives à la protection de la famille*, dok. EC/49/SC/CRP.14 af 4.6.1999, nr. 9, <https://www.unhcr.org/fr/execom/standcom/4b30a6i8e/questions-relatives-protection-famille.html>).

- 24 I henhold til artikel 4, stk. 3, litra e), i direktiv 2011/95/EU foretages vurderingen af en ansøgning om international beskyttelse ud fra det specifikke sagsforhold, og der tages herunder hensyn til, om ansøgeren med rimelighed kunne forventes at lade sig beskytte af et andet land, i hvilket vedkommende kunne kræve statsborgerskab. Bestemmelsen gennemfører materielle betingelser, som er reguleret andetsteds, i form af en myndighedsmæssig kontrolanvisning, som med hensyn til Genèvekonventionens artikel 1A, nr. 2, navnlig omhandler kravet om undersøgelser med hensyn til flere statsborgerskaber [udelades].
- 25 I procesretlig henseende er princippet om subsidiaritet inden for den internationale beskyttelse af flygtninge bl.a. udtrykt i artikel 33, stk. 2, litra b), og artikel 35, første punktum, litra b), i direktiv 2013/32/EU.
- 26 Af disse betragtninger kunne det eventuelt konkluderes, at det er i strid med direktivet, hvis status som flygtning efter national ret automatisk udvides til et familiemedlem, der har statsborgerret i et andet land, som ikke er identisk med flygtningens hjemland, og kan søge dette lands beskyttelse. Dette ville betyde, at familiens enhed under overholdelse af de rettigheder, der følger af artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU, ikke – som fastsat i national ret – opretholdes ved at tildele status på grundlag af direktiv 2011/95/EU, men på de betingelser, der

gælder for de opholdsretlige regler for familiesammenføring ved tildeling af en opholdstilladelse. **[Org. s. 13]**

- 27 (2) På den anden side taler det til fordel for, at det er foreneligt at udvide flygtningebeskyttelsen til sagsøgeren trods hendes tunesiske statsborgerret, at der er tale om en afledt flygtningeegenskab, som netop ikke forudsætter, at familiemedlemmet selv opfylder kriterierne for egenskab som flygtning [artikel 2, litra d), i direktiv 2011/95/EU]. Hvis det er foreneligt med direktivet at tilkende en sådan afledt flygtningeegenskab til familiemedlemmer selv i tilfælde, hvor det står fast, at disse ikke behøver at nære en velbegrunnet frygt for forfølgelse, er det vanskeligt at forklare, hvorfor eksistensen af et hjemland, som yder beskyttelse, og som ikke er identisk med flygtningens hjemland, skulle udelukke retten til tildeling af en (afledt) flygtningeegenskab. Muligheden for at søge hjemlandets beskyttelse udgør nemlig ikke en udelukkelsesgrund, som kan udskilles fra flygtningedefinitionen. Udvidelsen af beskyttelsen til familiemedlemmet er i denne konstellation derfor muligvis udtryk for en tilstrækkelig forbindelse til formålet med den internationale beskyttelse, som flygtningen er blevet tildelt, allerede på grund af nødvendigheden af at opretholde familiens enhed. I Ahmedbekova-dommen tog Domstolen ikke stilling til, om familiens enhed i flygtningens tilflugtsland også kunne sikres ved tildeling af en opholdstilladelse til familiemedlemmet (jf. Domstolens dom af 4.10.2018, C-652/16, præmis 73).
- 28 b) Der er desuden behov for en afklaring af, hvilken betydning forbeholdet i artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU for foreneligheden med familiemedlemmets personlige retlige status skal tillægges. Forbeholdet for foreneligheden med den personlige retlige status skyldes et ændringsforslag fra Europa-Parlamentet til Kommissionens forslag til det senere direktiv 2004/83/EF. Formuleringen »medmindre denne status er uforenelig med deres eksisterende status« blev i sin tid begrundet med, at visse familiemedlemmer eventuelt har en selvstændig retlig status, som ikke er forenelig med international beskyttelsesstatus (betænkning fra Udvalget om Borgernes Friheder og Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender af 8.10.2002 (KOM(2001)510 – C5-0573/2001 – 2001/0207(CNS), s. 17. ændringsforslag 22). **[Org. s. 14]**
- 29 UNHCR fortolker forbeholdet således, at der findes omstændigheder, hvor princippet om den afledte retlige status ikke bør følges, nemlig hvis familiemedlemmer selv ønsker at søge om asyl, eller hvis det ville være uforeneligt med deres personlige retlige status at tildele en afledt retlig status, f.eks. hvis de har statsborgerret i værtslandet, eller hvis de på grund af deres statsborgerret kan påberåbe sig en gunstigere bestemmelse (kommentar fra FN's højkommisær for flygtninge (UNHCR) til Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse (EFT 2004, L 304/12, af 30.9.2004), s. 33 vedrørende artikel 23, stk. 1-2).

- 30 I den juridiske litteratur forfægtes den opfattelse, at kredsen af adressater for forbeholdet er begrænset til personer med statsborgerret i værtsmedlemsstaten eller en anden EU-medlemsstat eller til tredjelandsstatsborgere med langvarig opholdsret [udelades]. Dette kan imidlertid ikke udledes af artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU med den fornødne entydighed. Spørgsmålet er derfor, om forbeholdet i artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU undtager familiemedlemmer, som har statsborgerret i et tredjeland, som ikke er identisk med flygtningens hjemland, og hvis beskyttelse de nyder, fra tildeling af de i artikel 24-35 i direktiv 2011/95/EU nævnte ydelser og dermed reelt henviser disse til opretholdelse af familiens enhed i henhold til udlændingelovgivningen [udelades].
- 31 c) Efter den forelæggende rets opfattelse er der endelig behov for en afklaring af, om det er af betydning for besvarelsen af det første og det andet præjudicielle spørgsmål, om det i betragtning af den ene forælders status som flygtning og ud fra de faktiske omstændigheder i det konkrete tilfælde er muligt for og med rimelighed kan forventes af det mindreårige, ugifte barn og dets forældre, at de tager ophold i det land [org. s. 15], hvor barnet og den ene forælder har statsborgerret, og hvis beskyttelse de kan søge, og som ikke er identisk med hjemlandet for den forælder, der har opnået anerkendelse som flygtning. I denne forbindelse skal der tages hensyn til, at familiens enhed i værtsmedlemsstaten efter tysk ret principielt også kan opretholdes på grundlag af opholdsretlige regler for familiesammenføring, uden at der dog nødvendigvis foreligger et ubetinget krav på dette, som dækker alle tænkelige tilfælde.
- 32 Det vil ikke være muligt for flygtningen at tage ophold i det land, hvor hans familiemedlemmer har statsborgerret, hvis han f.eks. ville blive nægtet indrejse i dette land. Det ville i hvert fald ikke med rimelighed kunne forventes, hvis han måtte frygte at blive udvist til den forfølgende stat eller risikere udvisning til et tredjeland (kædeudvisning) (forbud mod refoulement). I den foreliggende situation kan det heller ikke med rimelighed forventes allerede af den grund, at flygtningen, der har opnået anerkendelse i en medlemsstat – foruden den rene opholdsret – samtidig skal kunne nyde godt af alle de rettigheder, der er knyttet til status som flygtning; dette kan han kun umiddelbart gøre i den stat, hvor han har fået tildelt status som flygtning (jf. også Domstolens kendelse af 13.11.2019, Hamed og Omar (C-540/17 og C-541/17, EU:C:2019:964, præmis 40). Det er desuden uafklaret, om der i denne forbindelse også skal tages hensyn til andre individuelle omstændigheder, som kan betyde, at det ud fra de faktiske omstændigheder forekommer umuligt eller urimeligt at forvente, at flygtningen, det mindreårige, ugifte barn eller den anden forældrepart skal tage ophold. Et sådant hensyn kunne være begrundet i proportionalitetsprincippet.

[Udelades]